
NYTT OM RUNER

Meldingsblad om runeforskning

Nr. 7

1992

ISSN. 0801-3756

ARBEIDET VED RUNEARKIVET, OSLO

NYFUNN 1991

A326 står på et steinfragment fra Vik i Sogn, nå i Historisk Museum i Bergen (B 14864). Det lille, noe uregelmessige steinstykket ble funnet under graving ved en åkerkant på gården Adlane; undersøkelser på stedet avdekket ingen flere fragmenter av runesteinen, som er en lokal sandstein. Den slette flaten der runene står, er 29 cm lang; selve innskriften er 24 cm lang, og runene, som strekker seg med skarpe snitt fra kant til kant, er ca. 11,5 cm høye. Fragmentet varierer i tykkelse og er 12 cm på det tykkeste. Innskriften leses slik: + ʞ↑ʞ|ʞ×|} + stain×i[--, dvs. stein(n) i-. Dette kan representere mansnavnet Steinn (I[varsson?]) eller appellativet steinn 'stein'. Etter siste runetegn er det tydeligvis en bruddkant, mens kanten foran korset kan være en av runesteinens opprinnelige kanter, sannsynligvis toppen. Oftest etterfølges appellativet steinn i runeinnskrifter av en form av det påpekende pronomenet, men ikke alltid; minneformelen her kunne ha vært: steinn is eftir NN. Kryss som interpunksjonstegn og langkvistvarianter av runene ville for Norge tilsi en datering til vikingtiden, kanskje 1000-tallet. Hvis den typologisk eldre minneformelen skulle være riktig, kunne innskriften være fra 900-tallet.